PROCESUL RITTENHOUSE ȘI PARTIDELE-BISERICI MILENARISTE

Autor: Petre M. Iancu | 28 noiembrie 2021

Ce nu e în regulă cu democrația americană? O crimă îngrozitoare a însângerat duminică străzile unei suburbii a orașului Milwaukee, din Wisconsin, un stat însângerat după procesul Rittenhouse, care a polarizat politic, religios și mediatic națiunea americană.

Propulsat în viteză bezmetică, un SUV a intrat în mulțimea pașnică a unui alai de Crăciun la Waukesha, lângă Milwaukee. Șoferul, un recidivist, simpatizant, potrivit jurnalistului Andy NGO, al BLM, fusese eliberat recent, sub o cauțiune infimă, după un lung șir de delicte penale violente. O dată în plus și-a transformat în armă automobilul, strivind sub roțile lui cinci oameni.

Terifiantele înregistrări cu bolidul trecând în viteză peste fete dansând, apoi de obstacolele poliției, amintesc de monstruosele atentate teroriste, islamiste, comise în anii trecuți la Nisa și la târgul de Crăciun din Berlin.

S-a pus din capul locului întrebarea dacă moartea de pe străzile din Waukesha e în legătură cu deznodământul procesului Rittenhouse, care se încheiase în debutul aceluiași weekend, nu departe de locul masacrului provocat de SUV.

Procesul și istoria lui

Achitarea adolescentului Kyle Rittenhouse care, înarmat cu o pușcă semiautomată, își apărase viața la proteste, în parte violente, ale BLM și Antifa, din Wisconsin, trăgând în agresori, din care doi au decedat, a adâncit polarizarea politică, mediatică și religioasă iscată de aceste audieri.

Verdictul ar fi trebuit să pună capac evenimentelor petrecute la Kenosha, în vara incendiară a anului 2020, marcată de protestele și excesele care au urmat uciderii în custodia poliției a lui George Floyd. Rittenhouse fusese inculpat între altele pentru omoruri „intenționate” ori comise „iresponsabil”, despre care liderii politici și presa de stânga afirmaseră instantaneu, cu un an și jumătate înainte de proces, că ar fi fost „asasinate rasiste”, comise de un „suprematist alb”. La fel sugeraseră în timpul audierilor și după achitare. În fapt, vânat de inșii unei gloate, din care unul înarmat cu o armă de foc ilegală, inculpatul se făcuse vinovat de „tupeul” de a-și apăra viața.

Mânat de entuziasm pubertin, de dorința de a epata și de un elan tipic american, de a sări în apărarea comunității proprii, atacate, adolescentul cu domiciliul la o aruncătură de băț peste granița statului Wisconsin, în Illinois, se dusese în orașul în care era de fapt, dimpreună cu o parte din familie, acasă, spre a se arăta, la cei 17 ani ai săi, util, dând prim ajutor oamenilor prinși în răzmerița BLM.

În acel final de august 2020, bună parte din America, aprinsă de extrema stângă întru punerea pe jar și aruncarea în aer a relațiilor dintre rase și a SUA, ardea intens. Ar fi fost nevoie de poliție, dar autoritățile democrate din varii zone se fereau să intervină, ca să nu inflameze spiritele și mai rău. Cine să apere orașele, dacă nu civilii?

Moarte de om

În Kenosha incendiată în ziua precedentă, băiatul, înarmat cu vagi noțiuni de pompier și infirmier, cu o trusă de prim ajutor, o pușcă semi-automată pe care o păstra, legal, la persoane care aveau dreptul s-o țină acasă, precum și cu un extinctor, a făcut ce-și propusese. A păzit, împreună cu alți inși înarmați, un magazin, a stins un foc și și-a oferit cu voce tare oamenilor din localitate șansa de a primi un prim ajutor medical. Unii i-au acceptat serviciile.

Voluntarul a mai făcut și ce n-ar fi vrut. A alergat de colo până colo, înspăimântat la culme de o mulțime ostilă, în căutare de ajutor și de securitate. Urmărit de un reporter, adolescentul a fost observat și de inși din gloată. Sunt bătăuși, scandalagii, derbedei, pușcăriași, oameni certați cu legea rău. Între ei, recidiviști veniți să se distreze maxim la violențele puse în scenă de extremiști cu complicitatea unor autorități democrate prea lașe ca să nu rămână pasive. Unul, un violator de băieți multiplu condamnat, îi amenință pe adolescent și pe camaradul său cu moartea, „dacă vă prind singuri”. Singur e greu să fie cineva în oraș. Străzile Kenoshei sunt pline și de inși înarmați, veniți să suplinească inactiva poliție, ca și de reporteri și protestatari pașnici, care chiar cred în basmul uciderii „rasiste”, de către poliție, a unui delincvent de culoare, împușcat la trei luni după asasinarea revoltătoare, de către un polițist alb, a lui George Floyd.

În atmosfera de război civil creată de extremiști la adăpostul protestelor legitime care au urmat uciderii lui, totul pe străzi pare senzațional. Se filmează peste tot. Urmărit de

camere de luat vederi, din care unele instalate pe drone, insul care-l amenințase îl depistează pe Rittenhouse neînsoțit și se lansează să-l gonească pe străzile din care poliția s-a retras, lăsând frâu liber morții.

Vânătoarea ia sfârșit în curtea unui magazin de automobile. Încolțit și din partea celalaltă de demonstranți și protestatari în parte violenți, între care un individ care-și va descarca peste câteva secunde arma de foc, adolescentul care strigase inutil că e *friendly* se vede forțat de inamic să se oprească. Hăitașul, furios la culme, aruncase în el cu sacul său cu boarfe din spitalul din care tocmai se externase fără să-și ia medicamentele, apoi se repezise să-și prindă vânatul și, în salt final, să-i smulgă lui Rittenhouse pușca de la piept. Din arma automată, care-și scuipă focul în succesiune rapidă, se desprind patru gloanțe. Agresorul cade, muribund, la pământ.

Adolescentul, șocat, o ia din loc să se predea. Pe drum, gloata se strânge, îl urmărește, începe o nouă vânătoare. Se strigă echivalentul lui „luați-i gâtul, luați-i gâtul”! *Teenager*-ul încearcă să ajungă la polițiștii care stau cu mâinile în sân, la o distanță sănătoasă de violențe. Oamenii ordinii îl trimit acasă când tânărul încearcă să li se predea. Vânat pe străzile din Kenosha de noua gloată formată ad hoc, tânărul e lovit cu pietre în cap. Se dezechilibrează. Cade. În timp ce zace pe spate în mijlocul străzii, dintre vânătorii de trofee umane se desprind în succesiune rapidă un ins care se repede cu piciorul în capul puștiului căzut, altul care-și preface skateboard-ul în armă albă și-l lovește cu ea peste față, precum și al treilea, care se apropie de adolescent în viteză, îndreptînd un pistol încărcat asupra capului său. Ținta atacurilor ripostează, trăgând alte două focuri din cele 30 de cartușe ale încărcătorului puștii. Cade mort insul cu skateboardul, alt glonț străpunge bicepsul brațului înarmat al pistolarului. Omor? Omoruri? Legitimă autoapărare?

Audieri, probe, sentință: justiția față cu revoluționarii culturali

Ce căuta puștiul cu o armă semiautomată pe străzile Kenoshei? Judecătorul constată că a avut-o asupra sa legal și casează acuza de încălcare a regimului armelor. Procurorul își pregătește execrabil rechizitoriul și martorii într-un proces urmărit live, cu sufletul la gură, de o națiune profund divizată. Dacă tânărul e violent și însetat de sânge, de ce nu și-a descărcat arma în inși oarecare țipând la el? În trecători? De ce un om filmat îndelung, fără să știe, în condiții de tulburări civile, nu dă nicăieri, nicicând, vreun semn oricât de vag de agresivitate? O fi oare, ferească Sisoe, chiar nevinovat?

După tentative multiple de a forța mâna judecătorului și de a schimba în capul juraților impresia creată de lipsa probelor incriminante, acuzarea îl învinuiește fără urmă de dovadă, pe inculpat, că ar fi fost un „provocator”. Peliculele filmate la fața locului vorbesc cu totul alt limbaj. La 19 noiembrie, juriul i-a contrazis pe procurori, presa, pe președinte. Și a dezavuat și membri ai Congresului. Unele democrate îl calificaseră fără probe pe acuzat drept „suprematist alb”.

Rittenhouse e declarat nevinovat și achitat. Or, reprezentanta democrată Cori Bush, o exponentă a extremei stângi din forul legislativ, îl condamnase fără drept de apel, răspândind minciuni despre acuzat, mult înainte ca jurații să se pronunțe, ba chiar înainte ca procurorii să-l inculpe, la mai bine de un an de la evenimente.

Congresmenei democrate îi ținuse isonul parte amplă din presa mainstream, care umpluse timp de un an și jumătate cu toxice dezinformări spațiul public, saturat oricum de masive și repetate campanii de consolidare a narațiunii, potrivit căreia America ar fi, chipurile, „structural rasistă”.

Și colegele ei de aceeași orientare politică din Congres, Ayanna Pressley, precum și Ilhan Omar, o americano-somaleză frecvent acuzată de antisemitism, îl calificaseră pe Rittenhouse, mult înainte de judecată, drept „terorist intern” și „suprematist alb”. La fel făcuse președintele SUA, deși își câștigase cursa din partidul democrat pentru că trecuse drept „moderat”.

Cum de se încumetă un șef de stat ales democratic, cum îndrăznesc reprezentanții partidului său democrat să încalce brutal și nemilos principiul prezumției nevinovăției unui minor, calomniindu-l cu pioasă devoțiune cauzei progresiste ca „suprematist alb”?

Cauzele profunde ale disfuncționalităților democrației americane

Cum a putut parte din presă, cu integritatea și credibilitatea oricum afectate, să sugereze fără jenă că Rittenhouse ar fi săvârșit „asasinate” rasiste?

În plină ură mutuală a taberelor politice, această presă ținuse să inflameze și mai mult și să dezinformeze repetat, nu doar în 2020, ci și, ca ziarul The Independent până după verdict, afirmând fals că tânărul ar fi împușcat nu albi, ci „negri”? Și jurnaliști de stânga, ca Glenn Greenwald sau Bari Weiss, își pun aceste întrebări. Dar care sunt sursele disfuncționalității sistemului democratic american, marcat de narațiuni ale unora din exponenții puterii de natură să intensifice puternic războiul cultural?

Ideologiile nu țin nici azi seama de realități. Iar doctrinarii lor au potențialul de a fi la fel de necruțători ca în „Demonii” lui Dostoievski. Nu tolerează contraziceri ale narativului propriu. Orice incident violent de peste ocean amplifică invariabil marile patimi și pasiuni, întărind propensiunea universală către fanatism de tip religios și tot mai virulent extremism.

Orice pretext pare numai bun de prefăcut instantaneu, de către ideologii urii și de ciracii lor, în paie de pus pe focul extremist de stânga sau de dreapta. Se toarnă gazul *agitpropului* peste incendiul național, tot mai mistuitor, transformându-se în rug al libertății altarul fanatismelor, în mare parte antiamericane, anticreștine, antisemite, anticapitaliste, antidemocratice.

De unde acest fanatism, dacă nu din ceea ce psihologul canadian Jordan Peterson numea la un moment dat „implozia sacrului în profan”? În cauză pare a fi transformarea, într-o societate tot mai atee, a ideologiilor neomarxistă și deconstructivist-postmodernă, în pseudoreligii seculare.

Contraperformanțe simptomatice ale elitei politice și mediatice

Nu spune lucruri bune despre starea democrației americane că, după un proces condus impecabil de un judecător vădit experimentat și competent, un președinte de stat atacă verdictul unor jurați (și încă al unora extrem de chibzuiți cărora le-au trebuit trei zile spre a delibera judicios) și le comentează negativ decizia, împreună cu vicepreședinta lui, deși e clar că, într-un stat de drept, nu este în regulă ca oficialii să discrediteze fatal una din primele trei puteri ale statului pe care-l conduc, sugerând că n-ar prea vrea să recunoască verdictele justiției.

Or, ce mai valorează în acest caz statul de drept, ale cărui alegeri nu mai sunt nici ele ce-au fost, de vreme ce se pun sistematic la îndoială rezultatele lor? Și mai rău arată ce face a patra putere.

Presa *mainstream* a mințit la rândul ei, masiv, înainte și după verdict, pentru că și ea e sub presiunea conformității. Nu se poate admite ca individul să-și apere viața eficient, cu arma în mână. Și încă împotriva participanților la proteste pasămite antirasiste ale stângii. Această ipostază e total inconvenabilă, căci se adecvează unei legi care protejează drepturile individului și contrariază confabulația colectivistă, socialistă a ideologiei progresiste prevalente, cu tot cu politicile ei identitare și conceptele cheie, de felul celui contrafăcut al „justiției sociale”, un total nonsens, de vreme ce nu poate exista decât, pur și simplu, justiție. Sau injustiție.

Intuiesc toate acestea responsabilii politici și editorii americani? Dacă nu, de ce nu? Și de ce s-au supus, afirmînd minciuni sfruntate, presiunii alianței dintre elita extremistă de stânga și gloată, în chiar sensul în care folosește Hannah Arendt acești termeni, în „Originile Totalitarismului”? Pentru că sunt lași ori amorali?

Probabil pentru că au încetat să se considere ziariști, așa cum politicienii au încetat să se perceapă ca oameni politici: slujitori seculari ai statului de drept. Nu se văd ca formatori de opinie, ci se simt mari preoți, episcopi, cardinali și papi ai neoreligiei lor neomarxist-postmoderne.

Fanaticii lor sunt fitiliștii de serviciu. Unora ca ei li se datorează faptul că asasinul sociopat din Milwaukee a fost eliberat chiar înaintea crimei, pe o cauțiune ridicolă de doar 1.000 de dolari, deși își mai folosise mașina ca armă, călcând voluntar o femeie după ce-o bătuse și deși avea un cazier terifiant, mai lung decât o zi de post negru. Varii progresiști nu admit ideea de a se ține în pușcării asociali de culoare oricât ar fi de

periculoși, ca delincvenți. În schimb, judecă necruțător pe oricine (indiferent de culoarea pielii sale) în funcție de gradul de docilitate manifestată față de dogmele pseudoreligioase în vigoare. Ca sub comuniști, cine e cotat ca nefiind „cu noi” e „inamic public” și trebuie, urgent, anulat.

Nevoia unirii față cu realitatea dezbinării prelungite

E timpul ca „americanii să se unească” și să pună capăt dihoniei lor, a cerut fostul ministru și candidat de culoare la președinția SUA, Ben Carson, deplorând pe drept uriașa vrăjmășie dezbinând societatea americană. „O casă despărțită și stârnită împotriva ei înseși nu poate rămâne în picioare”, a reliefat el, just, după masacrul din Milwaukee.

Or, tocmai demolarea edificiului american o urmăresc cu devoțiune pseudoreligioasă cei ce provoacă de un an și jumătate răzmeriițe peste ocean. În aceste condiții de violență civilă, facilitată de noncombatul autorităților, făcuți șah mat de revolte de stradă puse de ani de zile, intermitent, în scenă, de extremiști de stânga, achitarea lui Rittenhouse ar fi trebuit să iște observatorilor imparțiali satisfacție privind finala respectare a legii într-una din curțile cu juri din SUA și în justiția americană.

Dar observatorii imparțiali par o specie pe cale de dispariție. Acceptată de Casa Albă, care a cerut, nu fără critici deplasate, respectarea sentinței, achitarea adolescentului semnalizează că statul de drept, deși greu încercat, nu și-a dat încă duhul peste ocean. Dar i-au urmat în presă noi recriminări în temeiul acelorași narațiuni impulsionând intoleranța, de „rasism structural” și de suprematism alb care, chipurile, ar fi „triumfat” în procesul Rittenhouse. La postul TV MSNBC, un delirant titlu de articol ne „informează”, cu litere de-o șchioapă, după verdict, că „acest proces a fost proiectat să apere albi de dreapta care ucid”.

De ce va continua demonizarea și după ce defăimătorii de extremă stânga ai lui Kyle Rittenhouse vor fi siliți de justiție să achite sume fabuloase ca despăgubiri pentru masacrarea renumelui său? Nu întâmplător, calomnierea tinerilor care nu se conformează dictatului progresist a continuat cu Rittenhouse, în ciuda averilor de sute de milioane plătite ca daune, de mari concerne mediatice, precum CNN, altor tineri denigrați și linșați mediatic, ca Nick Sandmann. Care a avut și el norocul de a i se filma inocența. Din alt unghi, mai lămuritor de context, decât se filmase ceea ce devenise baza unui denunț și unei vânători de vrăjitoare politic corecte. E ușor de imaginat ce li se întâmplă celor care n-au acest noroc.

Când partidele devin biserici

Pentru că a ucide în efigie (și a gândi simbolic, nu rațional și juridic, pe bază de merit, faptă și culpă individuală) pe cine nu se conformează integral preceptelor noii religii

seculare nu mai e un delict, ci un auto-da-fé, un act de credință. Credincioșii devotați ai relativismului postmodern și ai nihilismului neomarxist, tot mai numeroși de când bisericile se golesc, iar partidele, alimentate de mânăstirile seculare, dar hipermorale, în care s-au transformat universitățile, se transformă în idolatre biserici milenariste, fac tot mai des acest act de credință, oricât de scump sau de nedrept ar fi.

Așa se explică probitatea îndoielnică a procurorilor, care știau că au pus sub acuzare un nevinovat. Așa se înțelege și mai discutabila ingerință grotescă a politicului în juridic, precum și contraperformanța sistematică a unei prese asumat partizane și nu doar defel dornice ori capabile să informeze corect și obiectiv, ci demonizatoare.

În ciuda propagandei și a unor autorități care au capotat repetat, dreptatea și independența justiției s-au impus la Kenosha.

Nu e puțin că, democrația americană, de care e enormă nevoie întru apărarea Europei amenințate la frontiera polonă și ruso-ucraineană, ca și de tot mai insolentul autoritarism intern din Vest, n-a sucombat încă sub impactul loviturilor tot mai dure ale războiului cultural și religios. Și dreptatea mai respiră. Dar oare până când?

Imagine: Coperta cărții lui Feodor Dostoievski, Demonii (Penguin Classics)